

Mesaj
de trezvie și credincioșie
în «Dreapta mărturisire de credință»
a Adevăratelor Biserici Ortodoxe

† Duminica Samarinenței, 16 mai 2016, cal. bis.

«Învățătura sănătoasă»
a Sfinților Apostoli,
a Sfinților Părinți și a Sinoadelor
și așa-numitul Mare Sinod
al ecumeniștilor

Adevărata Ortodoxie
în fața ereziei Ecumenismului sincretist*

A. Introducere: Poziția critică și pregătirea

*Iubiți frați și împreună slujitori în Hristos,
Iubiți fii în Domnul și în adevărata Ortodoxie,*

1. Noi, care ne-am învrednicit, din mila și iubirea de oameni a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, să slujim *mica turmă* a Adevăratei Biserici, ne rugăm din adâncul inimii pentru întărirea voastră în «Învățătura sănătoasă» a Sfinților Apostoli, a Sfinților Părinți și a Sfintelor Sinoade, și vă îmbrățișăm în lumina Învierii și a curatei noastre Credințe.

2. Pe parcursul acestor zile, cu harul lui Dumnezeu și ajutorul Născătoarei de Dumnezeu, păstori din Grecia, Rusia și România și reprezentanți ai Adevăraților Creștini Ortodocși din toată lumea, ne-am adunat împreună pentru a participa la evenimentul cu adevărat special, al includerii în mod oficial în Calendarul Sfinților Ortodocși a Mărturisitorului Ierarh Hrisostom de Florina (Kavuridis, † 1955), și, cu această ocazie, a consfătuirii noastre, să vă adresăm câteva cuvinte de pace, mângâiere, întărire și înștiințare.

3. Considerăm acest lucru necesar, pentru că peste trei săptămâni este anunțată convocarea, de către *ecumeniști*, adică a așa-numitelor *Biserici oficiale*, a *Sfântului*

și *Marelui Sinod* (numit de ei) pregătit de peste zeci de ani, a cărui autoritate este deja contestată foarte puternic chiar și de teologii *inovatori*, specialiști, clerici și laici, care au conștientizat pe deplin că *Ecumenismul* constituie o pan-erezie eclesiologică atât în faptă, cât și în teorie.

4. Desigur, înainte de convocarea acestui *Sinod* al *ecumeniștilor* și înainte de hotărârile lui finale nu putem să exprimăm nici un cuvânt definitiv și decisiv. Cu toate acestea, putem menține o atitudine critică față de acest *Sinod* și să ne pregătim pentru ceea ce va urma, atât timp cât sunt bine cunoscute și bine întemeiate atât începutul, evoluția, etapele și transformările lui, *bazele și elementele lui structurale*, precum și persoanele care au lucrat sistematic mai mult de un secol în vederea realizării acestui *Sinod*, **însă fără respectarea condițiilor lăsate de Sfinții Părinți și de Sfintele Sinoade a adevăratei Ortodoxii.**

* * *

B. Formă și esență: nu «Sfântul și Mare Sinod»

*Iubiți frați și împreună slujitori în Hristos,
Iubiți fii în Domnul și în adevărata Ortodoxie,*

1. În primul rând, acest *Sinod* al *ecumeniștilor* nu poate fi numit și considerat *Sfânt*, pentru că nu există nici o perspectivă de a ratifica Sinoadele Ecumenice și Pan-Ortodoxe precedente, ci a programat să stabilească legi împotriva acestora, atât timp cât - după cum este bine cunoscut - diverse recursuri pentru ca acesta să recunoască **Sfinții de la al VIII-lea și al IX-lea Sinod Ecumenic** au fost respinse, pentru a nu nemulțumi pe heterodocșii de Apus și în acest fel *ecumeniștii* neg în faptă continuarea Sfintei Tradiții și «*canonul de aur*», după cuvintele Sfântului Vichentie de Lerins: «*Id teneamus quod ubique, quod semper, quod ab omnibus creditum est*», adică: «**să ținem ceea ce pretutindeni, ceea ce dintotdeauna, ceea ce de toți a fost crezut**».

2. Mai mult, pe baza tematicii și a textelor pentru aprobarea finală de către acest *Sinod* al *ecumeniștilor* rătăciți, se evidențiază că acest așa-numit *Mare Sinod* nu va fi și nu este posibil să fie considerat *Mare* nici după **formă**, nici după **esență**; dimpotrivă va fi *mic* și *nesemnificativ*, după cuvintele Mântuitorului nostru (Mat. V,19) , și cu siguranță se va abate de la hotarele adevăratei conștiințe ortodoxe.

3. Din punct de vedere formal acest *Sinod* nu va fi *Mare*, în ceea ce privește numărul de reprezentanți, pentru că – pe baza *regulamentului* – acesta va constitui în cele din urmă o *Reuniune largă a primaților*, bazată pe un principiu de *reprezentare* potrivit căruia fiecare Biserică locală va avea doar un singur vot, lucru de neconceput pentru un adevărat Sinod Bisericesc al Sfintei noastre Tradiții.

4. În acest fel, acest *Sinod* al *ecumeniștilor* inovatori nu îndeplinește condițiile unui Sinod cu adevărat tradițional, pentru că duhul autentic sinodal al Ortodoxiei, care exprimă esența Ortodoxiei, **cere ca totalitatea episcopilor, în numele credincioșilor creștini din fiecare eparhie, să dea mărturie despre experiența**

Bisericii, încât –după eclesiologia Ortodoxă – episcopul reprezintă la un Sinod Biserica locală de sub el, iar autoritatea acestei **slujiri întreite** (slujirea Tainelor, a învățaturii și a administrării), constituie și adevărate credința nezdruccinată atât a acestuia (episcopului), cât și a clerului și credincioșilor săi în Adevărul Evanghelic, adică în Ortodoxia adevărului și a vieții.

5. Acest sistem reprezentativ este în esență un sistem anti-sinodal, pentru că exclude participarea la **Sinod** a acelor episcopi care ar fi exprimat dezacordul lor față de teoria și practica *ecumenismului* luptător împotriva Bisericii, și în același timp, în mod evident urmărește evidențierea părerii unui număr foarte mic de reprezentanți preselecți, ca și cum ar fi o exprimare a unui acord pan-ortodox.

6. În esență, acest **Sinod de pseudo-învățători ecumeniști** nu va fi Mare, din moment ce subiectele cu care se va ocupa nu sunt nici mari, nici principale, nici mântuitoare, ci mai degrabă mici și nesemnificative, neesențiale și fără îndoială, cu o perspectivă lumească. Aceasta nu relevă, pe de o parte, nicidecum o Biserică vie, care își urmează calea în mijlocul diferitelor provocări ale vieții contemporane, iar pe de altă parte o lume lovită mortal de iubirea de slavă, iubirea de bani și iubirea de plăcere, adâncită din ce în ce mai mult în confuzie și în lipsa de sens a vieții.

7. Un adevărat Mare și Sfânt Sinod al Adevăratei Ortodoxii ar fi trebuit astăzi să se ocupe cu atenție nu cu teme care se înțeleg de la sine și s-au soluținat deja îndeajuns și complet de Tradiția Evanghelică și Canonică (nunta, postul, pacea și împăcarea popoarelor etc.), ci cu teme foarte serioase și actuale de **credință - dogmă și viață - morală**, în legătură cu periculoasele eresuri contemporane, diferitele rătăcirii și influențe ideologice, care erozează în mod treptat, constant și de multe ori pe nesimțite societatea creștină în special, astfel încât:

- să anuleze Evanghelia mântuirii (prin erezia variatului ecumenism intercreștin și inter-religios, relativizarea adevărului, atotcuprinderea eclesiologică (comprehensivness), laicizarea, mișcări sincretiste «New Age»);

- să combată duhul evanghelic (prin bioetica, denaturarea antropologică, teorii social-economice) și în sfârșit,

- să propovăduiască «altă evangheliă, decât aceea care ni s-a vestit și am primit-o» (printr-o teologie academică, scolastică, filozofică și ecumenică ș.a.).

8. Acest **Sinod** este mic și nesemnificativ pentru că trădează nădejdea lumii și așteptarea căutătorilor bine intenționați ai adevărului și a vieții, prin intermediul învățaturii ei anti-ortodoxe despre Biserică, conform căreia multe și variate comunități religioase eretice de Răsărit și Apus, care au falsificat în diferite moduri *vestea Evangheliei*, se presupune că sunt incluse în limitele canonice și harismatice ale Uneia, Sfinte, Sobornicești și Apostolicești Biserici, și în cele din urmă pune clădirea zidită de Dumnezeu a Uneia și Singurei Biserici în locul și în legătură de egalitate și în paralelă cu așa-numitele *religii ale lumii*, desființând în acest fel chemarea misiunii evanghelice adresată heterodocșilor și celor de altă

credință la pocăință, întoarcerea și integrarea lor în Unul și Singurul ei Trup.

9. Alte dovezi ale absenței Duhului Sfânt de la pregătirea așa-numitului *Mare Sinod* al diverșilor *ecumeniștilor* abătuți este faptul că textele care sunt promovate pentru a fi aprobate, nu sunt pătrunse de suflarea vie și dătătoare de viață a cuvântului evanghelic și patristic, și nici nu sunt inspirate de mărturia în Hristos, purtătoare de nădejde și reînnoitoare a Duhului Sfânt, Mângâietorului.

10. Temele și textele acestui *Sinod* nu introduc numai concepții noi și eretice, ci introduc, de asemenea, un mod nou și fără temei, literalmente *secularist* și la cel mai scăzut nivel, adresându-se lumii conform canoanelor unui limbaj biocratic, ideologic, profesionist, rece și rigid, și desigur într-un climat de introversiune nesănătos.

• Oare, acest lucru ar fi așteptat, ca *Glas a lui Dumnezeu cel Viu, omul contemporan dezorientat, care se sufocă și suferă de depresie și de moarte spirituală într-o civilizație neo-păgână?*

* * *

C. Retrospectivă istorică: Calea apostaziei

*Iubiți frați și împreună slujitori în Hristos,
Iubiți fii în Domnul și în adevărata Ortodoxie,*

1. Ar trebui însă să se sublinieze faptul că poziția critică de dinainte și în cele din urmă respingerea din partea Adevăratei Ortodoxii a așa-numitului *Sfânt și Mare Sinod al ecumeniștilor* decăzuți și caracterizarea lui ca *mic și nesemnificativ* și desigur ca un *pseudo-sinod*, nu se datorează numai *pe principiul reprezentativ*, precum și pe tematologia și textele lui, ci în primul rând și în mod fundamental pe persoanele și decursul ei istoric, care datează de la începuturile sec. XX, și întotdeauna în legătură cu preistoria atât a *sincretismului*, cât și cu nașterea și desfășurarea contemporanei noastre pan-erezii a *Ecumenismului*, a cărei începuturi își are urmele în *gnosticismul* sincretist, care învață că mântuirea constă «numai în fapte bune» și care a fost condamnat sinodal de Biserică.

2. Este bine cunoscut faptul că așa-numita *Mișcare Ecumenică*, în sensul colaborării dintre diverse *confesiuni creștine*, sub pretextul de a *sluji lumea împreună*, având ca scop final unirea acestora, a apărut pentru prima dată pe la mijlocul sec. al XX-lea în lumea protestantă a Occidentului, pregătind astfel terenul în diferite moduri pentru *cooperarea ecumenică* a tuturor creștinilor. Ea (ME) a fost exprimată în mod instituțional prin formarea unei *Organizații pan-creștine*, membrii căreia nu vor vorbi adevărul în dragostea Credinței Ortodoxe, dar vor lucra în mod sincretist în contextul unei *iubiri și slujiri lumești*.

3. Exact în acest moment critic intră în modul cel mai oficial în *evenimentele ecumenice* Patriarhia de Constantinopol și ia inițiative care constituie cu adevărat *o inovație* și anulează complet canoanele exacte și termenul exact al învățăturii credinței, al «forme de dreptar» apostolic (Rom. VI,17).

4. La începutul sec. al XIX-lea, când un climat inovator era deja răspândit în Biserica din Constantinopol, Patriarhul Ioachim al III-lea a trimis celorlalte Biserici Ortodoxe Locale două *Enciclici Sinodale (1902 și 1904)*, prin intermediul cărora a pus problema *relațiilor*, precum și a *unirii* Bisericilor Ortodoxe «în prezent și în viitor», «cu cele două mari **ramuri** ale creștinismului, adică cu Biserica de **Apus (Occidentală)** și Biserica **Protestanților**». De asemenea, se propun moduri de *netezire* a căii spre *unirea creștină universală*, și în cele din urmă face un îndemn de a se grăbi *unirea* în special cu **vechii Catolici și Anglicanii**, pe care îi caracterizează ca «*disidenți*» («non-conformiști» în limbajul anglican), și nu ca creștini ruși de la **Una și Singura Vie**; prin urmare căzuți, dar ca *stând* în credință, chiar dacă pentru moment nu sunt în comuniune cu Ortodoxia.

5. În aceste două *Enciclici* se reflectă în mod clar *teoria anglicană a ramurilor* și în acestea se găsesc **rădăcinile** și **cele dintâi roade** atât ale implicării Ortodocșilor, în practică și în teorie, în *Mișcarea Ecumenică* protestantă, cât și în așteptatul *Mare Sinod* al *pseudo-învoățătorilor ecumeniști*.

6. În luna ianuarie 1920, în Constantinopol, prin intermediul *Proclamației Patriarhale*, a «întemeierii» «hărții mișcărilor ecumenice contemporane», se declară deja în mod oficial și într-un mod fără precedent, deschis și «cu capul descoperit», pan-erezia *Ecumenismului*, deoarece recunoaște în principal diferitele erezii nu «ca eretice și străine de adevăr, ci ca rudenii și casnice în Hristos și împreună moștenitoare ale făgăduinței lui Dumnezeu în Hristos». De asemenea, propune, în presupusul folos «al întregului trup al Bisericii», în cadrul căruia se înțeleg ortodocșii și heterodocșii, întemeierea unei «**Comuniuni a Bisericilor**», care s-a realizat în cele din urmă, după cum este bine cunoscut, în 1948, odată cu formarea așa-numitului *Consiliu Mondial al Bisericilor*.

7. La bazele *Confederației inter-creștine* propusă de *Proclamația din 1920* se află cele trei concepții eretice principale ale *Ecumenismului*: *teologia baptismală, sincretismul dogmatic și perspectiva secularistă*. Aceste concepții eretice se găsesc de atunci în centrul *Mișcării Ecumenice* și prin intermediul acestora ortodocșii *ecumeniști* au sentimentul că aparțin unei *noi fraternități ecumenice* și dobândesc o *nouă auto-conștiință eclesiologică*.

8. O consecință directă a *Proclamației Patriarhale din 1920* a fost schimbarea calendarului în 1924, deoarece *Proclamația ecumenică* a propus, printre altele, acceptarea «*unui Calendar comun pentru sărbătorirea în același timp a marilor sărbători creștine de toate Bisericile*». Această schimbare a fost precedată de așa-numitul *Congres Pan-Ortodox din Constantinopol (10.5 - 8.6.1923)*, participanții cărui, sub *inovatorul-modernistul-francmasonul* patriarh Meletie Metaxakis, aveau conștiința că constituiau «**membrii frăției pan-creștine**» și urmăreau schimbarea Calendarului, încât să se realizeze «apropierea celor două lumi creștine de Răsărit și Apus». Este cunoscut faptul că în numele acestei *apropieri* în cele din urmă s-a

rupt lunga și sfințita *unitate sărbătorească liturgică* a Ortodocșilor.

9. *Enciclicele din 1902 și 1904, Enciclica din 1920 și Congresul Pan-Ortodox din 1923*, precum și *Comisia preliminară din 1930* (Sfânta Mănăstire Vatoped, Sfântul Munte), sunt considerate unitare, cu o *perspectivă ecumenistă* și referindu-se la *Marele Sinod*. Ele constituie «manifestări ale unei politici bisericești pe un interval lung de timp» ale Patriarhiei de Constantinopol, iar tematologia lor este axa principală a unui plan, care a fost descris în mod concret la *Conferința Pan-Ortodoxă* din Rodos (1961-Prima Conferință, 1963-A doua Conferință, 1964-A treia Conferință) și în Geneva (1968-A patra Conferință).

10. Nu trebuie să se uite faptul că *Marele Sinod* al *Ecumeniștilor* inovatori, care a fost pregătit de mult timp, are în mod incontestabil ca bază *Enciclica din 1920*. Acest lucru s-a hotărât și a fost declarat în *tematologia* primei conferințe (Rodos, 1961):

«*Ortodoxia și Mișcarea Ecumenică: a. Prezența și participarea Bisericii Ortodoxe la Mișcarea Ecumenică în duhul Enciclicii din 1920*»

• Această *Enciclică* anti-ortodoxă constituie, după cum s-a subliniat, «o epistolă a Patriarhului Meletie Metaxakis».

11. Recunoașterea programată a *eclesiologității* Comunităților eretice de Apus și de Răsărit de așa-numitul *Mare Sinod* nu este *scopul* urmărit de *ecumeniști*, în lupta lor împotriva Bisericii, pentru că aceasta a fost deja declarată, acceptată la nivel colectiv și pan-ortodox, trăită netulburat și în mod intenționat de aproape un secol, iar acum pur și simplu va fi legiferată *sinodal*. În acest fel, erezia polimorfistă a *Ecumenismului* va fi *dogmatizată* într-un mod foarte concret, după cum prevede litera și duhul *Enciclicii din 1920*:

• *Bisericile lui Hristos de pretutindeni care constituie împreună Noua Frăție Ecumenică nu se privesc una pe alta ca fiind necunoscute și străine, ci ca rude, alcătuind zidirea lui Hristos și fiind împreună moștenitoare, unanime și părtașe la făgăduința lui Dumnezeu în Hristos.*

* * *

D. Epilog: Persistența în ceea ce ni s-a propovăduit și am primit

Iubiți frați în Hristos și fii iubiți în Domnul,

1. Ne rugăm ca Acoperământul de neînvins al Maicii Domnului să nu îngăduiască o astfel de decădere a așa-numitelor *Biserică oficiale*, și toți *ecumeniștii* rătăciți și căzuți, să se întoarcă cu umilință și pocăință la calea Sfinților noștri Părinți și să nu participe la un *Sinod* prost conceput, sau mai bine și mai exact la un *Congres Ecumenic*, în duhul *Sinodului II de Vatican* al Catolicismului pan-eretic (1962-1965).

2. Frații noștri bine intenționați, clerici și laici, care încă se găsesc în comuniune cu păstorii lor inovatori, cu toate că au o cunoștință clară despre abaterile dogmatice

și canonice ale pan-ereticului *Ecumenism*, mai ales monahii aghioriți (din Sf. Munte), este timpul să părăsească întunericul și minciuna eresurilor și să intre în lumina și adevărul curatei Ortodoxii, pentru că «dacă spun că au împărtășire cu Dumnezeu și umblă în întuneric, mințesc și nu săvârșesc adevărul» (I Ioan 1,6).

3. Clerul și poporul Adevăratelor noastre Biserici Ortodoxe din diferite țări, insuflețiți de mucenici și mărturisitori, au fost întâistători de la începutul apariției *Ecumenismului* anti-bisericesc, luptând «lupta cea bună». Au păstrat Credința nevătămată și adevărată a Sfinților noștri Părinți, suferind *arșița* și *gerul* prigoanelor. Astăzi, având în vedere punctul culminant al apostaziei sincretiste, simt nevoia să mulțumească Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pentru că i-a învrednicit să rămână fermi și neclintiți în «**Învățătura** sănătoasă» a Sfinților Apostoli, a Sfinților Părinți și a Sfintelor Sinoade, adică în «**Mărturisirea** dreaptă a credinței» și să o mărturisească în cuvânt și în faptă.

4. Fii Adevăratei Ortodoxii rămân statornici fără nici o înclinație în Tradiția insuflată de Dumnezeu a Bisericii și transmit continuu «strălucitul și cuviinciosul nostru Canon al Tradiției noastre», după cuvintele Sfântului Clement al Romei, și sunt gata, când timpul o cere, să repete în mod colectiv, într-un Sinod Autentic și Anti-Ecumenist, ceea ce au făcut în trecut, în Sfintele Sinoade locale, adică cuvintele apostolice:

«Chiar dacă un înger din cer vă va vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o să fie anatema!...Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ceea ce ați primit, să fie anatema!» (Gal. 1,9-10).

(*) Text alcătuit și aprobat de Întunirea Inter - Ortodoxă a Adevăratelor Biserici Ortodoxe (13/26.05.2016).